

som jo begge ganske korrekt siger, at det her er et mindre forslag og et skridt på vejen, men at man jo ikke kan argumentere imod at tage det første skridt med det argument, at der følger en række skridt videre bagefter. Så tak til de to ordførere.

Jeg synes egentlig også, at hr. Lars Barfoed havde en positiv indfaldsvinkel til det.

Fru Charlotte Antonsens indlæg var jeg derimod noget overrasket over, eftersom det i virkeligheden er hende selv, der har givet anledning til, at forslaget er blevet fremsat, for det er jo fru Charlotte Antonsen, der i offentligheden har foreslået denne her ordning. Derfor kan man sige, at det er lidt overraskende, at hun ikke støtter det.

Med hensyn til hr. Claus Larsen-Jensen vil jeg vælge at tolke det, han sagde, positivt, om end det måske ikke var helt krystalklart.

Derimod er jeg skuffet over ministeren, det må jeg sige, for i modsætning til de andre ordførere argumenterer ministeren nu på den gammeldags måde med, at det i virkeligheden ikke er godt med den åbenhed, og at det kunne skade Danmarks interesser osv. Jeg troede egentlig, at vi for et stykke tid siden havde lagt *den* diskussion bag os, for vi er jo alle sammen klar over, at det er yderst sjældent, der er behov for, at der er fortrolighed omkring den danske forhandlingslinje. Det er jo yderst sjældent, og det ved ministeren også godt. Det kan være, det sker en eller to gange om året, og så bliver det også respekteret. I alle andre tilfælde fortæller ministrene selv pressen, hvilket forhandlingsmandat de har.

Det er bare ikke lige så godt, som at mennesker, der er interesserede, har lejlighed til selv at følge diskussionen i Folketingets Europaudvalg. Der opstår altid en nøjagtighed og en mulighed også for politikere til at præge fremstillingen af, hvad der er sket, når det skal foregå på den indirekte måde, at vi efter mødet alle sammen går ud og fortæller pressen, hvordan Danmarks forhandlingssituation er. Og det er jo tilfældet i sandsynligvis omkring 99 pct. af sagerne.

Derfor overrasker og skuffer det mig, at ministeren falder tilbage til lige præcis *den* argumentation. Den troede jeg da vi havde lagt bag os, men nu er den så åbenbart vendt tilbage fra statsapparatets side. Det overrasker mig endnu mere, da forslaget her jo kun vedrører de ting, som drøftes på de åbne møder i EU's Ministerråd, og det er altså vanskeligt at forestille sig, hvordan Danmark skal kunne holde sin for-

handlingsposition hemmelig i den lange ende, når den skal fremlægges på et åbent ministerrådsmøde. Ministeren kan da ikke holde sin forhandlingslinje hemmelig, når det foregår på et åbent møde.

Logikken i indvendingen kunne jeg endda forstå, hvis forslaget havde handlet om lovforslag, der blev behandlet på *lukkede* ministerrådsmøder i EU, men her er der tale om, at ministeren jo under alle omstændigheder kommer til at fortælle offentligheden, hvordan han ser på det, fordi det foregår på et åbent møde i EU.

Så jeg må indrømme, at jeg tror, ministeren simpelt hen har fået den forkerte tale med, en tale, som har ligget i arkivet, for jeg tror egentlig, at daværende udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersen, på et tidspunkt for 2-3 år siden – jeg kan ikke huske datoen – holdt den der tale. Så jeg tror, ministeren er kommet til at tage en ældre udskrift i arkivet i stedet for den, han skulle have haft med herover. Jeg håber i hvert fald, at det er det, der er tilfældet.

Kl. 18.30

Jeg må indrømme, at jeg ikke synes, ministerens indvendinger var relevante, men jeg vil prøve at følge den opfordring, som hr. Villy Søvndal kom med under behandlingen af de foregående forslag, nemlig at prøve at lytte til de positive signaler, der kom fra en række af ordførerne, og så må vi se, om vi ikke kan føre dem videre i udvalget, og se om det trods alt ikke alligevel kan give et resultat.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu synes jeg, der er et behov for at få præciseret synspunkterne om åbenhed i relation til mandatgivningen lidt. Jeg havde egentlig forstået, når jeg læste bemærkningerne, at der i hvert fald implicit lå det i det, at Enhedslisten godt kunne se, at der er et problem i at have offentlighed omkring selve mandatgivningen. Men nu synes jeg, jeg hører på hr. Keld Albrechtsen, at det ser man ikke noget problem i, fordi, som man siger, ministerrådsmøderne jo alligevel er åbne, og så må ministeren på det tidspunkt afsløre sit mandat.

Det forholder sig vel sådan, at man udmærket kan deltage i et møde, hvor man har et forhandlingsmandat forstået på den måde, at der er en vis spændvidde med hensyn til, hvad man i sidste ende kan gå med til, men i selve drøftelsen afslører man ikke, hvor langt man i virkelig-